

nica I, *Geographica Iugoslavica* I, II, IV). Deloven je bil v geografskem društvu Slovenije, kjer je opravljal tajniške posle in vodil znanstveno sekcijo ter sodeloval v uredniških odborih Geografskega vestnika in Geografskega obzornika. Na strokovno področje sodijo tudi številna potovanja po Evropi in v ZDA v zvezi z nabiranjemkušenj na planerskem področju. Nekaj časa je tudi bil član komisije za aplikativno geografijo pri mednarodni geografski uniji.

Kokoletovo obsežno znanstveno in metodološko delo ga uvršča med vodilne slovenske geografe in planerje. Odlikuje ga znanstvenost in širina, smisel za uvajanje novih metodoloških prijemov ter razgledanost po domači in tuji znanstveni literaturi. Sem ter tja ga sicer »zanese« v zgodovino, kajti historični vidik mu je bil na sploh vedno zelo blizu, kar pa je kvečjemu obogatilo njegovo geografsko miselnost. Komunikativnost in znanje svetovnih jezikov sta mu omogočala navezavo številnih stikov v tujini in doma, še posebej pa je temu prispevalo njegovo razborito sodelovanje na razpravah na različnih zborovanjih in znanstvenih srečanjih. Kljub delovni specializaciji Kokolet ni izgubil smisla za širše geografske probleme, kot se to sicer pogosto dogaja. Še vedno je ohranil zanimanje za fizično in regionalno geografijo ter, kar mu je treba posebej priznati, smisel za kompleksen geografski vidik in pristop.

Ob šestdesetletnici je seveda prezgodaj, da bi na jubilejntovo dosedanje dejavnost gledali kot na zaključeno celoto! Prepričani smo, da bo obsežno zastavljeno delo uspešno nadaljeval tudi v bodoče in našo skupnost bogatil z nadaljnjimi geografskimi in planerskimi raziskavami, zapisi in metodološkimi študijami ter, kar še posebej pričakujemo, dopolnil z obsežnejšimi sinteznimi deli. Slovenski geografi izrekamo dr. Vladimirju Kokoletu iskrene čestitke ob jubileju! Želimo mu obilo zdravlja in da bi v krogu svoje »geografsko-historične« družine še dalje uspešno utiral nova pota slovenski geografiji in planiranju!

Igor Vrišer

Profesor dr. Anton Sore — šestdesetletnik

Rodil se je 28. 12. 1925 v Velenju, kjer je končal osnovno šolo, gimnazijo pa v Celju v letih 1937—1945. Na ljubljansko univerzo se je vpisal 1946. leta, in sicer na Prirodoslovno-matematično fakulteto (A geografija, B etnologija, C narodna zgodovina s sociologijo), kjer je leta 1951 diplomiral. Štirinajst let kasneje je na univerzi v Ljubljani promoviral za doktorja geografskih znanosti, kasneje se je na ljubljanski univerzi habilitiral za docenta, leta 1979 pa na mariborski univerzi za izrednega profesorja. — Septembra 1. 1951 je nastopil službo na Učiteljskišči oz. Srednji pedagoški šoli v Celju, kjer poučuje še danes.

Poleg pedagoškega ga je že od vsega začetka veselilo tudi raziskovalno delo. Z njim je uspešno začel že kot študent in je leta 1950 prejel zanj študentsko Prešernovo nagrado. Vse od leta 1954, ko je bil v GV objavljen njegov prvi prispevek »Povodenj v Šaleški dolini« v okviru skupinskega dela »Povodenj okrog Celja« (junija 1954), se redno oglašja v geografskih revijah in največ v Celjskem zborniku. Zato ni presenetljivo, da obsega njegov znanstveno-raziskovalni opus 38 bibliografskih enot z blizu 900 stranmi; od tega je ena samostojna knjiga »Velenjska kotlina včeraj in danes«, str. 131, ki jo je leta 1963 izdal OLO Šoštanj, in dve posebni izdaji Celjskega zbornika 1965: »Agrarna geografija Zgornjega Sotelskega«, str. 77—155 ter »Dobrnsko podolje in južna stran Paškega Kozjaka«, str. 1—77. Že leta 1957 pa je v GV 1955/1956 objavil geografsko monografijo Šaleške doline, str. 44—86.

Soretovo raziskovalno delovno področje zajema celjsko regijo v širšem pomenu besede: porečje Savinje, Zgornje Sotelsko, Voglajnsko pokrajino, Spodnjo Savinjsko dolino, dolino med Celjem in Zidanim mostom, Šaleško dolino (Velenjsko kotlino) ter Dobrnsko in Vitanjsko podolje, razen tega pa je nekatere geografske elemente proučil tudi v celotnem Posotelju.

Veliko je raziskoval v svojem rojstnem okolišu, za katerega uporablja dve oznaki: Šaleška dolina oz. Velenjska kotlina. Razen že imenovanih razprav je pisal o novih velikih delih v Šaleški dolini, o novejših populacijskih in ekonomskih gibanjih, o montanogenih jezerih v kotlini, za Krajevni leksikon Slovenije pa je obdelal celotno velenjsko občino.

Celju je posvetil štiri razprave: preskrba z mlekom (skupaj z Zvezdano Knez-Štrbenc), preskrba z vrtninami, cestni režim na celjskem prometnem križišču in gravitacijsko območje celjske trgovine na drobno. V proučevanje je zajel tudi celotno celjsko občino, in sicer: razvoj obrtne dejavnosti po drugi svetovni vojni; zemeljski plazovi; nekateri problemi v procesu deagrarizacije prebivalstva in naselij; pridelovanje pšenice in preskrba s kruhom; stanovanja. V obsegu t.i. »širše celjske regije« je objavil študije o razvoju in upadanju sejmov, o spremembah zemljiških kategorij, v tisku pa ima s tega področja razpravo o pokopališčih.

Veliko je raziskoval in pisal o različni geografski problematiki na Zgornjem Sotelskem. Proučil je ilovice in opekarništvo, zemeljske plazove, prebivalstvene razmere in agrarno geografijo, za širše področje med Bočem in Bohorjem pa rast števila prebivalstva, tamkajšnje sejme in geografske učinke potresa leta 1974; posebej je obravnaval potres tudi v Celjskem zborniku 1975—1976 pod naslovom »Tektonski potres na Voglajnsko-sotelskem področju leta 1974«. V dveh razpravah se je lotil tudi zdraviliškega turizma v Rogaški Slatini in Atomskih toplicah v Podčetrtku, v celotnem porečju Savinje pa je proučil počitniške hiše in počitniška naselja. Zunaj Zgornjega Sotelskega je segel tudi navzdol ob porečju Sotle in za Razvojni center Celje pripravil študijo o reliefu ob srednjem toku Bistrice. Za celotno Savinjsko-sotelsko pokrajino ima v tisku za Celjski zbornik razpravo o starih strešnih kritinah; o podobni tematiki (pohorski strešni skril) je pisal v Proteusu 1985. Za potrebe Občinske skupščine Laško je leta 1971 pripravil obsežno, 80 strani tipkopisa obsegajočo monografijo Laškega z bližnjo okolico. Z demogeografskega področja je obdelal prebivalstveno sestavo Vitanjskega podolja.

Že samo bežen pregled naslovov Soretovih del kaže njegovo izredno delovno vno in vsestrano obravnavano tematike. Oboje ima še toliko večjo veljavo, ker vemo, da mu je pedagoški poklic glavna zaposlitev in mora zato raziskovati le v prostem času. Za to pa je poleg usposobljenosti potrebno tudi veliko volje in ljubezni do stroke. In Soretu vsega tega ne manjka. Malo je geografov—šolnikov, ki bi poleg številnih obveznosti na delovnem mestu delali tudi na raziskovalnem področju. V naši generaciji je Sore nedvomno med prvimi, še posebej, če vemo, da je nad deset let vodil celjsko podružnico GDS in več let aktiv geografov in zgodovinarjev, nato pa do leta 1984 geografski aktiv. GDS se mu je oddolžilo s pohvalo za zasluge pri delovanju v društvu. Bil je mentor geografskega krožka na šoli »Znanost mladini—mladi za napredek Celja«. Aktiven je tudi v občinski kulturni skupnosti in raznih samoupravnih organih v šoli in krajevni skupnosti.

Ne čudi nas, da je za proučevalno in učno-vzgojno delo dobil leta 1970 visoko priznanje Skupščine občine Celje — Šlandrovo nagrado in leta 1985 priznanje Kulturne skupnosti občine Celje — »Prešernovo nagrado za dolgoletno znanstveno proučevanje pomembnosti Celja in območja«. Povedali pa smo že, da je dobil na začetku znanstvene poti študentsko Prešernovo nagrado.

Tone, še veliko zdravih in uspešnih let!

Drago Meze

Izvolitev in priznanja

Dne 23. maja 1985 je bil na Skupščini SAZU prof. dr. Ivan G a m s izvoljen za rednega člana SAZU. Dopisni član SAZU je postal 23. marca 1978. Izvoljen je bil na predlog IV. razreda (za prirodoslovne vede).